

ANH CHÀNG BỐN VỢ

Chàng kia vốn được nổi danh
Một nhà bốn vợ đẹp xinh, diễm kiều.

Vợ đầu: chàng rất thương yêu
Vuốt ve âu yếm, nuông chiều mãi thôi
Khi đi đứng, lúc nằm ngồi
Cả khi làm lụng chẳng rời bước chân
Lo ăn uống, sắm áo quần
Hết lòng chăm sóc mười phần đẹp tươi
Không to tiếng, chẳng nhiều lời,
Chồng yêu vợ cả nhất nơi dương trần.

Vợ hai: chàng cũng ân cần
Ham mê quanh quẩn giữ gần một bên
Kề nhau vui sướng vô biên
Xa nhau lòng nặng ưu phiền nhớ thương.

Vợ ba: chàng chẳng vấn vương
Năm thì mười họa mới thường tìm nhau
Tìm khi cơ cực, dãi dầu
Tìm khi thiếu thốn khổ đau trường đời.

Vợ tư: buồn tủi phận người
Quanh năm vất vả, tứ thời hẩm hiu
Chàng sai phục dịch đủ điều
Chẳng thèm ve vuốt thương yêu chút gì.

Thời gian thấm thoát trôi đi
Anh chàng lâm bệnh nặng khi về già
Biết mình cái chết khó qua
Nên chàng chuẩn bị lìa xa cõi đời.

TRUYỆN THƠ

Chồng mời vợ cả đến nơi
Bên giường hấp hối nói lời thiết tha:
"Ta yêu nàng nhất trong nhà
Từ lâu nâng trứng hứng hoa nuông chiều
Giờ mong nàng sẽ đi theo
Trọn tình trọn nghĩa đủ điều trước sau!"
Vợ nghe từ chối, lắc đầu
Khiến chồng hờn tủi lệ đầu lăn dài.

Chồng bèn mời đến vợ hai
Hết lời năn nỉ cũng hoài công thôi,
Chồng bèn trách móc nặng lời:
"Trước ta cần kiệm sống đời khó khăn
Nhịn ăn tiêu khổ quanh năm
Rước nàng chung sống, nhớ chẳng hồi nàng?"
Vợ hai: "Tôi chẳng cần chàng
Bởi chàng tham của mới màng đến tôi!"

Chồng nghe ngao ngán tình người
Vợ ba kêu tới xin mời đi theo,
Vợ ba quyến luyến ít nhiều
Xót thương nhỏ lệ nói điều đốn đau:
"Cùng chàng nghĩa nặng, ân sâu
Nhưng tôi không thể mãi đâu theo chàng
Tiễn nhau chỉ đến cuối làng
Hai ta vĩnh biệt, đôi đàng chia xa!"

Chồng kêu vợ thứ tư ra
Bảo nàng sửa soạn bỏ nhà đi theo
Vợ thưa: "Chàng hắt hủi nhiều
Dù tôi khốn khổ đủ điều trước sau
Xa lìa cha mẹ từ lâu
Theo chàng hầu hạ tôi đâu quản gì
Vui buồn, sống chết sá chi
Bên nhau mãi mãi xin đi theo chàng!"

*

TRUYỆN THƠ

Bốn bà vợ, bốn cô nàng
Mang làm thí dụ cho hàng chúng sinh:

Vợ đầu như xác thân mình
Chúng ta chau chuốt dáng hình mãi thôi
Dù yêu vợ cả tuyệt vời
Nhưng khi ta chết thân người chẳng theo
Dưới lòng đất lạnh buồn hiu
Xác thân nằm lại sớm chiều rã tan.

Vợ hai như bạc như vàng
Gia tài của cải ta hằng áp ôm
Được thì vui, mất lại buồn
Ý thường ham muốn, lòng luôn kiếm tìm
Xuôi tay, nhắm mắt, đứng tim
Của kia bỏ lại cho miền nhân gian.

Vợ ba xem tựa họ hàng,
Vợ con, cha mẹ, xóm làng thân quen
Ân tình chan chứa bao phen
Sống thời thương mến, chết bèn khóc than
Tiễn nhau chỉ tới nghĩa trang
Nhớ nhau theo với thời gian nhạt nhòa.

Vợ tư xem tựa tâm ta
Nếu buông theo gót quỷ ma dẫn đầu
Tham lam, sân hận dài lâu
Si mê không dứt, Đạo màu chẳng tin
Ngày lia dương thế muộn phiền
Vợ như nghiệp chướng theo liền bên ta,
Tâm nhớ nhớ, ý gian tà
Đọa vào đường ác ai mà thoát qua.

LS. Ngô Tăng Giao
(phỏng theo truyện cổ văn xuôi)